

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D.,
v právní věci

žalobce: P. K.

proti

žalovanému: Městský úřad Hlinsko, IČ 00270059
sídlem Poděbradovo nám. 1, 539 01 Hlinsko

v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu správního orgánu

takto:

- I. Určuje se, že zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve volbě způsobu vymáhání pokuty ve výši 1 500 Kč uložené žalobci příkazem žalovaného ze dne 5. 9. 2014, čj. Hl-16250/2014/ODP, prostřednictvím soudního exekutora, **byl nezákonný**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9 240 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), domáhal poskytnutí soudní ochrany před nezákonným

zásahem žalovaného správního orgánu, který měl dle tvrzení žalobce spočívat ve volbě způsobu vymáhání pokuty ve výši 1 500 Kč, která byla žalobci uložena příkazem žalovaného ze dne 5. 9. 2014, č. j. Hl-16250/2014/ODP (právní moc dne 4. 10. 2014), a to prostřednictvím soudního exekutora Mgr. Tomáše Voborníka, Exekutorský úřad Pardubice, se sídlem 9. května 215, 533 72 Moravany.

2. Žalobce tvrdí, že se žalovaný dopustil nezákonného zásahu, neboť porušil ustanovení § 175 odst. 2 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), podle kterého je správce daně povinen zvolit způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku. Jistina pohledávky, kterou měl žalovaný za žalobcem, přitom činila 1 500 Kč a předpokládané náklady exekuce dosahovaly částky 3 932,50 Kč v případě, že by žalobce uhradil vymáhanou částku k výzvě exekutora dobrovolně do 30 dnů, tedy jednalo by se o náklady exekutora ve snížené výši, zatímco v opačném případě by náklady exekuce mohly činit bezmála 7 865 Kč. Dle žalobce lze přitom důvodně očekávat navýšení těchto nákladů, neboť v exekučních dokumentech bylo k celkové výši uvedeno: *„tato částka není konečná a její přesná výše bude vyčíslena v příkaze k úhradě nákladů.“* Žalobce zdůraznil, že podle ustanovení § 106 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) je exekučním správním orgánem správní orgán, který vydal vykonávané rozhodnutí v prvním stupni podle § 105 odst. 1 písm. a) správního řádu. Žalovaný měl sice na výběr, zda o provedení exekuce požádá obecného správce daně podle ustanovení § 106 odst. 2 správního řádu nebo využije k provedení exekuce soudního exekutora podle § 105 odst. 2 správního řádu, avšak s ohledem na ustanovení § 175 odst. 1 daňového řádu je možnost volby mezi uvedenými dvěma způsoby korigována právě ustanovením § 175 odst. 2 daňového řádu.
3. Žalobce na podporu svého právního názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, čj. 8 As 143/2014-47 (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle kterého účelem ustanovení § 175 odst. 2 daňového řádu je zamezit vymáhání bagatelních nedoplateků prostřednictvím soudních exekutorů. V odkazované věci se přitom jednalo o jistinu ve výši 2 500 Kč, přičemž náklady měly představovat částku 7 865 Kč, tedy v odkazovaném případě se jednalo o nižší nepoměr mezi vymáhanou částkou a náklady exekuce, než jak je tomu ve věci žalobce. Dále žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 5. 2017 čj. 51 A 24/2017-41, kdy uvedený krajský soud rozhodl obdobně při vymáhání pokuty prostřednictvím soudního exekutora ve výši 3 000 Kč. Konečně žalobce odkázal na odbornou literaturu, a to na publikaci M. Kopecký et al.: Zákon o obcích (č. 128/2000 Sb.) - Komentář. Praha: Wolters Kluwer (ČR), 2015, podle kterého je správní orgán, který vydal rozhodnutí v prvním stupni, oprávněným k požádání soudu o soudního exekutora, přičemž takto lze postupovat pouze v případě splnění podmínek § 175 odst. 2 daňového řádu u peněžitých plnění.
4. S ohledem na to, že žalovaný zvolil k vymáhání pohledávky exekutorský úřad, má žalobce zato, že v jeho případě došlo k nezákonnému zásahu, přičemž žaloba byla podána včas, neboť žalobce se o nezákonném zásahu dozvěděl dne 24. 7. 2017, jak vyplývá z doručenky doručených exekučních písemností do jeho datové schránky, a žaloba byla podána k nadepsanému krajskému soudu dne 14. 9. 2017. Ve vztahu k pasivní legitimaci žalovaného žalobce tvrdí, že i přes skutečnost, že návrh na určení exekutora podalo Město Hlinsko, je pasivně legitimovaný právě žalovaný, neboť žalovaný vydal rozhodnutí o uložení pokuty a podle § 106 odst. 2 správního řádu byl výlučným exekučním správním

orgánem, který byl oprávněn a povinen takto uloženou pokutu po žalobci vymáhat. Rovněž v tomto ohledu odkázal žalobce na již shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 5. 2017 čj. 51 A 24/2017-41, kde byla řešena obdobná situace, když Město Prachatice jakožto domnělý oprávněný podalo návrh na vymození pohledávky, avšak žalovaným v řízení před krajským soudem byl Městský úřad Prachatice.

5. Žalobce uzavřel, že uvedeným nezákonným zásahem žalovaného byl přímo zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, neboť soudní exekutor neadekvátní peněžitou částku vymáhá přesto, že exekuční návrh byl podán nezákonně a celé řízení je vedeno v rozporu s právem. Žalobce proto navrhl, aby nadepsaný krajský soud určil, že zásah žalovaného proti němu spočívající ve volbě způsobu vymáhání pokuty ve výši 1 500 Kč, která mu byla uložena příkazem žalovaného ze dne 5. 9. 2014 čj. Hl-16250/2014 ODP, prostřednictvím soudního exekutora, byl nezákonný.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítl důvodnost žaloby a zdůraznil, že žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015 čj. 8 As 143/2014-47 řešil náklady exekuce v době před 1. 1. 2013, avšak právě s účinností od uvedeného data byla zakotvena právní úprava snížené odměny exekutora pro případ, že povinný splní vymáhanou pohledávku včetně snížených nákladů exekuce ve lhůtě do 30 dnů od výzvy k dobrovolnému splnění. Jedná se konkrétně o právní úpravu zakotvenou v ustanovení § 11, § 13 odst. 3 vyhlášky č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 6 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále jen „exekuční tarif“).
7. Ze správního spisu vyplynuly následující rozhodné okolnosti. Příkazem Městského úřadu Hlinsko ze dne 5. 9. 2014 čj. Hl 16250/2014/ ODP (rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 10. 2014) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku v provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeným rozhodnutím byla žalobci podle § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč se splatností do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce v uvedené lhůtě dobrovolně pokutu neuhradil, což nesporně. Dne 9. 6. 2015 adresoval žalovaný žalobci upomínku k zaplacení, v níž ho vyzval k úhradě dlužné částky nejpozději do 9. 7. 2015 s tím, že v opačném případě přistoupí městský úřad, tedy žalovaný, k vymození dlužné částky v exekučním řízení. Uvedená upomínka byla žalobci doručována prostřednictvím držitele poštovní licence, když se vrátila jako nedoručená, neboť nebyla v úložní lhůtě vyzvednuta. Ze správního spisu přitom vyplynulo, že žalobce má zřízenou datovou schránku, avšak to, zda mu bylo do datové schránky doručováno, ze správního spisu ověřit nelze. Následně podalo Město Hlinsko, tedy nikoliv žalovaný, dne 10. 8. 2016 exekuční návrh podle exekučního řádu na nařízení exekuce k Obvodnímu soudu pro Prahu 6 jako exekučnímu soudu s tím, že navrhlo, aby exekuční soud pověřil soudního exekutora Mgr. Tomáše Voborníka, Exekutorský úřad Pardubice, se sídlem 9. května 215, 533 72 Moravany, Česká republika, provedením exekuce podle shora uvedeného vykonatelného příkazu proti žalobci jako povinnému, a to k vymození povinnosti zaplatit oprávněnému částku 1 500 Kč a dále k vymození povinnosti uhradit

oprávněnému náklady spojené s exekucí a soudnímu exekutorovi pověřenému provedením exekuce náklady exekuce a odměnu soudního exekutora za provedení exekuce. Vyrozumění o zahájení exekuce pověřeného soudního exekutora Mgr. Tomáše Voborníka sp.zn. 195 EX 2306/16 bylo vydáno dne 10. 10. 2016. V tomto vyrozumění je jako povinnost, která má být exekucí vymožená, identifikována jednak jistina dluhu ve výši 1 500 Kč, příslušenství dluhu a náklady exekuce, které budou v průběhu řízení stanoveny příkazem k úhradě nákladů exekuce. Žalobce k žalobě doložil doručenkou o doručení zprávy do datové schránky dne 24. 7. 2017, přičemž obsahem doručení bylo vyrozumění o zahájení exekuce a dále výzva povinnému k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti ze dne 20. 7. 2017 a exekuční návrh. Podle uvedené výzvy k dobrovolnému splnění je jako oprávněný označeno Město Hlinsko a je zde vyčíslena vymáhaná povinnost se sníženou odměnou soudního exekutora na 5 674,50 Kč s poučením, že pokud chce povinný využít možnost zaplatit sníženou odměnu soudního exekutora za provedení exekuce, je třeba do 30 dnů od doručení této výzvy zaplatit celou shora uvedenou částku. Tato částka je dále rozepsána jako nárok oprávněného ke dni 19. 8. 2017 dle exekučního titulu ve výši 1 500 Kč, náklady oprávněného v exekučním řízení ve výši 242 Kč a záloha na náklady soudního exekutora ve snížené výši 3 932,50 Kč. Dále je zde výslovně uvedeno, že pokud povinný splní vymáhanou povinnost až po uplynutí lhůty 30 dnů od doručení této výzvy, náleží soudnímu exekutorovi odměna za provedení exekuce v plné výši.

8. Krajský soud přezkoumal zákonnost postupu žalovaného při volbě způsobu vymáhání uvedené pokuty 1 500 Kč v mezích žalobních bodů, a to při jednání soudu dne 11. 4. 2018, když bylo provedeno dokazování listinami předloženými žalobcem, které nebyly obsahem správního spisu, a to výzvou povinnému k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti ze dne 20. 7. 2017 a doručenkou exekučních písemností doručených dne 24. 7. 2017 do datové schránky žalobce. Krajský soud vzal z uvedených listin za prokázané jednak datum jejich doručení a dále tvrzení žalobce, že ve výzvě povinnému k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti byla vymáhaná povinnost se sníženou odměnou soudního exekutora vyčíslena na 5 674,50 Kč.
9. Z uvedených podkladů, které byly jednak obsaženy ve správním spise a které předložil žalobce, je zřejmé, že žaloba byla podána včas ve smyslu § 84 odst. 1 s.ř.s., neboť byla podána ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce o zásahu dozvěděl, když bylo prokázáno, že exekuční písemnosti právě uvedené byly žalobci doručeny dne 24. 7. 2017, přičemž žaloba byla podána dne 14. 9. 2017.
10. Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením („zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 17. 3. 2005 čj. 2 Aps 1/2005-65 (publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS), uvedl pět podmínek, které musí být splněny kumulativně k tomu, aby žaloba a současně tedy ochrana podle § 82 a násl. s.ř.s. byla důvodná: „Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakovaní „zásahu“ (6.

podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout.“ Šestá podmínka byla v důsledku novelizace s.ř.s. provedené s účinností od 1. 1. 2012 vypuštěna.

11. Pokud jde o pasivní legitimaci žalovaného, je třeba přisvědčit přiléhavosti odkazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 5. 2017 čj. 51 A 24/2017-41, v němž byl vysloven právní závěr ve skutkově obdobné situaci, přičemž nadepsaný krajský soud neshledal důvod se od toho právního názoru odklonit. Krajský soud v Českých Budějovicích v uvedeném rozsudku konstatoval: *„Krajský soud se nejprve zabýval obranou žalovaného, který tvrdil, že není věcně legitimován, neboť zásah neprovedl, že návrh na exekuci podalo Město Prachatice z pozice oprávněného. Krajský soud posoudil, že žalobce správně zažaloval Městský úřad Prachatice, neboť tento orgán vydal rozhodnutí o uložení pokutě a podle § 106 odst. 2 správního řádu byl výlučným exekučním správním orgánem, který byl oprávněn a zároveň povinen uloženou pokutu po žalobci vymáhat. Pokud žalovaný, jakožto výlučný exekuční správní orgán, rezignoval na svou povinnost vymáhat uloženou pokutu a zcela upustil od předvídaného veřejnoprávního postupu při vymáhání takové pokuty a nechal, aby samotné Město Prachatice jakožto domnělý „oprávněný“ z uložení pokuty podalo v podstatě soukromoprávní návrh na vymození pohledávky, pak je toto jednání Města Prachatice zcela přičitatelné exekučnímu správnímu orgánu, a proto krajský soud jednal s Městským úřadem Prachatice, jakožto se žalovaným.“* Nadepsaný krajský soud rozhodující v této věci uvedený právní názor přejal zejména s ohledem na jednoznačné ustanovení § 106 odst. 2 správního řádu, které výlučný exekuční správní orgán přímo označuje. Pro úplnost krajský soud uvádí, že žalovaný se ani nebránil obdobnou námitkou o nedostatku pasivní legitimace. Tedy dle názoru krajského soudu byl exekučním správním orgánem právě a pouze žalovaný, proto je jednání Města Hlinska plně přičitatelné právě žalovanému. Podle § 106 odst. 2 správního řádu přitom platí, že k exekuci je příslušný přímo tento správní orgán, který vydal rozhodnutí o uložení pokuty v prvním stupni sám nebo je oprávněn požádat obecného správce daně místně příslušného podle zvláštního zákona k provedení takové exekuce. Takovým obecným správcem daně je potom příslušný celní úřad. Podle § 106 odst. 3 správního řádu je exekuční správní orgán při exekuci na peněžitá plnění povinen postupovat podle daňového řádu. Pro úplnost je vhodné doplnit, že ačkoliv je obec podle § 147 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) oprávněna vybírat a vymáhat pokuty, je tak oprávněna činit prostřednictvím svých orgánů, tj. prostřednictvím exekučního správního orgánu, kterým je v daném případě podle ustanovení § 106 odst. 2 správního řádu právě žalovaný. Žalovaný je přitom s ohledem na ustanovení § 106 odst. 3 správního řádu vázán postupem podle § 175 daňového řádu.
12. Podle § 175 odst. 1 daňového řádu přitom platí, že správce daně může vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora, popř. jej uplatnit i v insolvenčním řízení nebo přihlásit do veřejné dražby.
13. Podle § 175 odst. 2 daňového řádu správce daně zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku. Uvedené ustanovení § 175 odst. 2 daňového řádu je přitom klíčovým ustanovením pro posouzení důvodnosti žaloby v této věci. K výkladu ustanovení § 175 daňového řádu se již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2015 čj. 8 As 143/2014-47, s jehož závěry se krajský soud plně ztotožňuje: *„Výkon rozhodnutí probíhá v rámci tzv. dělené správy (§ 161 daňového řádu).*

Prováděl-li by žalovaný 2 (výkon rozhodnutí sám) tzv. procesní dělená správa (tzn., nepožádal-li by o výkon místně příslušný celní úřad, byl by v tomto rozsahu správcem daně (§ 161 odst. 2 daňového řádu). Podle § 175 odst. 1 daňového řádu správce daně může vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora. Možnost volby mezi těmito dvěma způsoby je korigována § 175 odst. 2 daňového řádu, podle kterého správce daně „zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku.“ Účelem tohoto ustanovení, které pro řízení a vymáhání daní upřesňuje zásadu zdrženlivosti a přiměřenosti zakotvenou obecně v § 5 odst. 3 daňového řádu, je zamezit vymáhání bagatelních nedoplateků prostřednictvím soudních exekutorů a s tím spojenému nárůstu nákladů povinných subjektů. Jedná se o speciální ustanovení vůči § 105 odst. 2 správního řádu. Zde uvedená možnost volby způsobu provedení exekuce se tak plně uplatní jen při exekuci na nepeněžitá plnění. Při exekuci na peněžitá plnění je volbou mezi vymáháním podle daňového řádu a prostřednictvím soudního exekutora vždy třeba poměřit z hlediska § 175 odst. 2 daňového řádu. Uvedené vyplývá i z důvodové zprávy k § 175 daňového řádu: „V rámci volby způsobu vymáhání by měl správce daně s přihlédnutím k nutnosti šetřit práva zúčastněných osob (zásada přiměřenosti) a k zásadě hospodárnosti, jakož i k vlastnímu personálnímu vybavení, zvolit co nejefektivnější možnost pro vymožení dlužného nedoplatku. Odst. 2 v tomto ohledu stanoví výslovný požadavek na to, aby zvolený způsob vymáhání garantoval, že náklady spojené s vymáháním, které jsou přeneseny na dlužníka, nebudou ve zjevném nepoměru k výši vymáhaného nedoplatku. Předpokládá se tak změna praxe správců daně (zejména v rámci dělené správy), kteří ve snaze zjednodušit si práci opomíjejí základní principy, na nichž je veřejná správa postavena. Mělo by tak dojít k zamezení i případů, kdy na vymáhání bagatelního nedoplatku je povolán soukromý exekutor, u něž se minimální výše nákladů pohybuje v řádech tisíců korun, ačkoliv lze zajistit vymáhání nedoplatku vlastními silami nebo předáním správcu daně příslušnému vymáhat nedoplatek v rámci dělené správy (v současnosti celnímu úřadu), tedy způsoby pro dlužníka výrazně příznivějšími. V tomto ohledu jde o speciální úpravu § 105 odst. 2 správního řádu, která v kontextu toho, že exekuce na peněžitá plnění je svěřena daňovému řádu, bude dopadat toliko na exekuce nepeněžitá.“

14. Tedy z uvedené citace rozsudku Nejvyššího správního soudu je zjevné, že účelem ustanovení § 175 odst. 2 daňového řádu je zamezit vymáhání bagatelních pokut správních orgánů prostřednictvím soukromých exekutorů z důvodu nárůstu nákladů takového vedení exekuce. Ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem se přitom jednalo o vymáhání částky ve výši 2 500 Kč, přičemž odměna soudního exekutora a paušální náhrada hotových výdajů soudního exekutora včetně DPH činila 7 865 Kč, tedy více než trojnásobek dlužné částky, což Nejvyšší správní soud označil za zjevný nepoměr k výši dlužné částky.
15. Jak již bylo uvedeno, v dané věci se jednalo o vymáhání dlužné částky ve výši 1 500 Kč, přičemž odměna soudního exekutora by v tomto případě činila 1 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) exekučního tarifu, paušální náhrada hotových výdajů 1 750 Kč podle § 13 odst. 3 exekučního tarifu, DPH pak z uvedené částky 682,50 Kč. Celkové náklady spojené s vymáháním dluhu žalobce prostřednictvím soudního exekutora by v případě úhrady do 30 dnů, což se však v dané věci nestalo, činily částku 4 174,50 Kč (při zohlednění nákladů žalovaného ve výši 242 Kč), tedy téměř trojnásobek vymáhané částky (přesně se jedná o 2,783 násobek vymáhané částky). V dané věci by se výše vymáhané povinnosti i se

sníženou odměnou soudního exekutora významně přiblížila trojnásobku vymáhané pohledávky, přičemž je zjevné, že reálně tyto snížené náklady nemohou být uplatněny, nýbrž je na místě předpokládat náklady v plné výši, tj. ve výši 7 865 Kč. Tedy jedná se o zjevný nepoměr mezi původně vymáhanou pohledávkou ve výši 1 500 Kč a v exekuci důvodně předpokládanými náklady (5,243 násobek). Krajský soud ještě doplňuje, že pro posouzení výše nákladů exekučního řízení je rozhodný stav ke dni, kdy se žalovaný jako správní orgán o vhodném způsobu vymáhání rozhodoval, tzn. stav ke dni podání exekučního návrhu, tedy ke dni 10. 8. 2016. Je ještě třeba doplnit, jak ostatně uzavřel i Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, čj. 51 A 24/2017-41, že s možností dobrovolného uhrazení nebylo možno počítat, neboť takový vývoj exekučního řízení se nedá předvídat. Přitom, pokud by exekuce byla provedena v souladu s daňovým řádem, tak by náklady exekuce v případě vymáhání nedoplatku ve výši 1 500 Kč podle § 183 odst. 1 daňového řádu činily 500 Kč.

16. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud uzavřel, že žaloba je důvodná, a proto podle ustanovení § 87 odst. 2 s.ř.s. určil, že provedený jednorázový zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve volbě způsobu vymáhání pokuty ve výši 1 500 Kč uložené žalobci příkazem žalovaného ze dne 5. 9. 2014, čj. Hl-16250/2014/ODP, prostřednictvím soudního exekutora, byl nezákonný.
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci plný úspěch, má tedy proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobce jsou představovány uhrazením soudního poplatku, odměnou advokáta Mgr. Václava Voříška za právní zastoupení žalobce a hotovými výdaji a cestovným žalobce po dobu řízení, kdy již nebyl zastoupen:
 - uhrazený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2 000 Kč;
 - odměna advokáta za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, /§11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb./) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč);
 - paušální náhrada hotových výdajů advokáta za 2 úkony právní služby (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč);
 - náhrada hotových výdajů žalobce za účast na jednání soudu ve výši 300 Kč (§ 151 odst. 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu /dále jen „o.s.ř.“/ ve spojení s 64 s.ř.s., § 1 odst. 3, písm. c), § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu;
 - cestovní náhrada žalobce za cestu z místa bydliště v Olomouci k jednání soudu do Pardubic a zpět dne 11. 4. 2018 ve výši 140 Kč dle ceny za jízdenku vlakem z Olomouce do Pardubic, neboť žalobce neměl předchozí souhlas soudu k použití vlastního motorového vozidla dle § 30 odst. 2 vyhl. č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, přičemž žalobci bylo proti žalovanému přiznáno pouze cestovné v poloviční výši, neboť se téhož dne účastnil u krajského soudu jednání ve věci sp. zn. 52 A 87/2017.

Celkové náklady řízení, které je žalovaný povinen uhradit žalobci, tak činí **9 240 Kč**. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 11. dubna 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu